

Reckless

Leesexemplaar

Reckless

LAUREN ROBERTS

Vertaald door Tine Poesen

P E L C K M A N S

© 2024, Lauren Roberts en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Reckless*
Text © 2024 Lauren Roberts
Map © 2023 Jojo Elliott
Family Tree © Jojo Elliott
Map and Family Tree designed by Jojo Elliott
Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd, 1st Floor,
222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

POWERLESS is a trademark of Lauren's Library LLC

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke
voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in
geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de
wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or
made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical,
without prior permission in writing from the publisher.

Zetwerk: Pelckmans Uitgevers
Vertaling: Tine Poesen

D/2024/0055/496 (paperback)
ISBN 978 94 6310 795 2 (paperback)
D/2024/0055/497 (hardcover)
ISBN 978 94 6383 787 3 (hardcover)
NUR 284/285
THEMA YFHB, 5AS

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6383 618 0

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 x.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

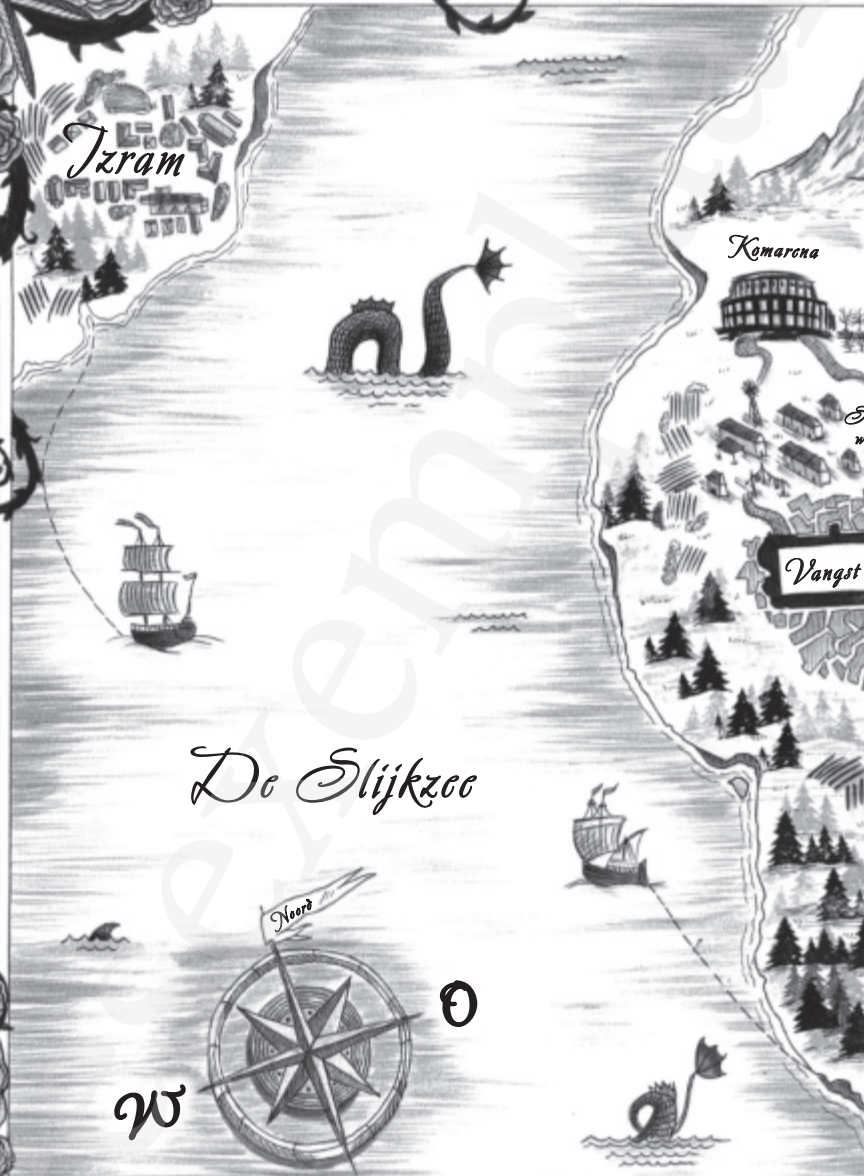
*Voor alle roekeloze zielen die zich niet
laten afschrikken door de liefde.*

Izram

Komarcna

Vangst

De Slijkzee

Kloofberg

Heiligdom der Zelen

Dor

*oppen
ijken*

laan

*De
Schroevelden*

Tando

Fluisterwoud

Tya

'Bloedig, mild en
meedogenloos'

Stamboom van
de familie Aze

Roland Azer

Tyra Caelix

3z

Elara Azer

Aiden Hayes

1z 3d

Ava Azer

Favian Azer

Samora Ophir

Edric Azer

Myla Rowe

Kai Azer

Landan Azer

Aspen Moyra

Kitt Azer

Iris Moyra

{Begin van de Pest} {Eerste vrouw van Edric Azer}

Valery Azer

Koen Moyra

15 3z

{Edric Azer verbant alle Nullen}

Legenda

- Van het koningshuis van Tando z - zoon
- Van het koningshuis van Izram d - dochter
- Van het koningshuis van Dor Overleden

PROLOOG

Kai

De gangen zijn akelig verlaten op dit uur.
Net als elk jaar.

Ik neem mijn tijd om van dit moment van rust te genieten terwijl ik langzaam door de gang loop. Hoewel een gestolen geluksmoment in werkelijkheid weinig meer is dan onderdrukte chaos.

Die gedachte besluit ik te negeren en ik sla de hoek om naar een donkere gang, waar mijn voetstappen door het smaragdgroene tapijt worden gedempt. Een slapend kasteel heeft iets geruststellends; leden van de koninklijke familie zijn zelden alleen.

Koninklijk.

Ik sta mezelf bijna toe om om die titel te lachen. Ik vergeet vaak wat ik was voordat ik veranderde in wat ik nu ben. Een prins voordat ik een Handhaver werd. Een jongen voordat ik een monster werd.

Maar vandaag ben ik niemand. Vandaag mag ik gewoon zijn bij wie ik altijd had horen te zijn.

Er komt een flauw schijnsel onder de kieren van de keukendeuren door. Daar weet ik zwakjes om te glimlachen.

Elk jaar. Ze is hier elk jaar.

Ik duw de deuren voorzichtig open en stap het flakkerende kaarslicht in. De zoete geur van deeg en kaneel roept warme

herinneringen bij me op.

‘Je bent elk jaar vroeger wakker.’

Ik beantwoord Gails glimlach. Er zit een vleugje kaneel op haar schort en een wolkje bloem op haar gezicht. Ik ga op het aanrecht zitten waar ik al op klim sinds ik groot genoeg ben om erbij te kunnen. Op mijn handen vol littekens leun ik naar achteren op het plakkerige aanrecht.

Het heeft iets troostends dat dit allemaal zo alledaags lijkt.

Ik glimlach nog steeds naar de vrouw die me zo ongeveer heeft grootgebracht en haal loom een schouder op. ‘Ik slaap elk jaar minder.’

Wanneer haar handen naar haar heupen gaan, weet ik dat ze zich moet beheersen om me geen uitbrander te geven. ‘Ik maak me zorgen om je, Kai.’

‘Doe je dat niet altijd?’ zeg ik luchtig.

‘Ik meen het.’ Ze zwaait met haar vinger en wijst er vervolgens mee over mijn hele lijf. ‘Je bent te jong om dit allemaal te moeten verwerken. Het lijkt gisteren dat jullie hier door mijn keuken renden, jij en Kitt...’

Haar stem sterft weg als ze zijn naam zegt, waardoor ik het gesprek weer nieuw leven moet inblazen. ‘Ik kom eigenlijk net van vaders...’ ik wacht even en adem uit door mijn neus... ‘Kitts werkkamer.’

Gail knikt langzaam. ‘Ik heb gehoord dat hij die nog niet heeft verlaten sinds zijn kroning?’

‘Inderdaad. En ik was er ook niet lang.’ Ik haal een hand door mijn warrige haar. ‘Hij wilde mijn eerste missie bespreken.’

Ze zwijgt een hele tijd. ‘Het heeft met haar te maken, hè?’ Ik knik. ‘Inderdaad.’

‘En ga je...?’

‘Of ik de missie ga voltooien? Of ik zijn orders opvolg?’ maak ik de zin voor haar af. ‘Natuurlijk. Het is mijn plicht.’

Er valt weer een lange stilte. ‘En weet hij welke dag het vandaag is?’

Langzaam kijk ik op en ik glimlach treurig als ik haar blik

ontmoet. ‘Het is niet zijn taak om zich dat te herinneren.’

‘Juist.’ Ze zucht. ‘Nou, ik had er dit jaar hoe dan ook maar eentje gemaakt. Ik had wel verwacht dat hij er niet bij zou zijn.’

Ze doet een stap opzij en ik zie het glanzende honingbroodje dat naast de oven ligt. Ik laat me van het aanrecht zakken en loop glimlachend naar haar toe. Ik krijg het bord pas nadat ik een kus op haar wang heb gedrukt.

‘Hup, ga nu maar.’ Ze wuift me weg. ‘Ga even bij haar zitten.’

‘Dank je, Gail’, fluister ik. ‘Voor elk jaar.’

‘En voor de jaren die nog komen.’ Ze knipoogt en geeft me een duwtje in de richting van de deur.

Ik kijk nog even over mijn schouder, naar de vrouw die als een moeder voor me was toen de koningin dat niet kon zijn. Ze was een en al warme omhelzingen en affectie, en gaf broodnodige goedkeuring maar ook uitbranders die ik verdiende.

Ik wil niet denken aan wat er zonder haar van de Azerbroers geworden zou zijn.

‘Kai?’

Ik ben de deur al bijna uit, maar blijf staan en draai me naar haar om.

‘We hielden allemaal zielsveel van haar’, zegt ze zachtjes.

‘Ik weet het.’ Ik knik. ‘En zij wist het ook.’

En dan loop ik de schemerige gang weer in.

Het honingbroodje op het bord in mijn hand is verleidelijk, het ruikt naar kaneel en suiker en simpelere tijden. Maar ik dwing mezelf om me te concentreren op de vertrouwde route naar de tuinen; de route die ik elk jaar op deze dag vanaf de keukens neem.

Voor ik het weet, loop ik naar de brede deuren tussen mij en de tuinen daarachter. Ik gun de Imperialen die op wacht staan nauwelijks een blik, zelfs degenen die nutteloos naast hen staan te suffen niet. De soldaten die wakker zijn, doen alsof ze niet zien wat ik mee naar buiten neem.

Ik volg het stenen paadje tussen de rijen felgekleurde

bloemen die ik in de schaduwen niet kan onderscheiden. De tuin is bezaaid met overwoekerde standbeelden waarvan er een heleboel brokstukken missen na te veel valpartijen, waar ik echt niks mee te maken heb. In het midden rimpelt de fontein, die me doet denken aan de zwoele dagen waarop Kitt en ik er onvermijdelijk als idioten in doken.

Maar ik ben hier voor iets wat achter de tuin ligt.

Ik loop het zachte gras op, dat voor het tweede bal voor de Proeven met kleurrijke tapijten was bedekt. Omdat ik van mezelf niet mag blijven stilstaan bij die avond, loop ik verder naar de plek die door de bleke maneschijn wordt uitgelicht.

De wilg ziet er angstaanjagend aanlokkelijk uit met ruisende bladeren in de zachte bries. Ik laat mijn blik over elke hangende tak gaan. Over elke wortel die boven de aarde uitsteekt. Elke centimeter is mooi en sterk.

Ik schuif het bladergordijn opzij en ga onder de boom staan waar ik zo vaak als ik kan heen ga – maar altijd op deze dag met een honingbroodje in de hand. Ik laat mijn vingers over de ruwe bast van de stam glijden en volg de vertrouwde groeven. Daarna ga ik op mijn vaste plek onder de hoge boom zitten en leg een arm over mijn opgetrokken knie. Nadat ik het bord voorzichtig op een uitzonderlijk grote wortel heb gezet, haal ik een luciferdoosje uit mijn zak.

‘Ik kon dit jaar geen kaarsje vinden, sorry.’ Ik strijk de lucifer aan en staar naar de vlam die nu flakkert op het stokje. ‘We zullen het hiermee moeten doen.’

Ik steek de lucifer in het midden van het honingbroodje. Het ziet er zo zielig uit dat ik erom moet glimlachen. Ik kijk even hoe het stokje opbrandt en een lichte gloed op de enorme boom werpt.

Dan sla ik mijn blik neer en strijk met een hand over het zachte gras naast me.

‘Fijne verjaardag, A.’

Ik blaas de geïmproviseerde kaars uit en meteen wordt het weer donker om ons heen.

HOOFDSTUK 1

Paedyn

Mijn bloed is alleen nuttig als het in mijn lichaam blijft.
Mijn hoofd is alleen nuttig als het helder blijft.

Mijn hart is alleen nuttig als het heel blijft.

Op dit moment ben ik dus compleet nutteloos.

Mijn ogen schieten over de verweerde houten planken onder mijn voeten. De vertrouwde vloer roept automatisch een heleboel herinneringen bij me op. Met veel moeite verdring ik de beelden van kleine voetjes op grote laarzen die op een bekend deuntje bewegen. Ik doe mijn best om de herinnering van me af te schudden, al zou ik graag in het verleden verdwalen, aangezien het heden voor mij op dit moment niet bepaald aangenaam is.

... zestien, zeventien, achttien...

Ik glimlach en negeer het feit dat dat pijn doet.

Daar ben je.

Wankel en stijfjes loop ik over de schijnbaar normale vloerplanken, mijn stramme spieren spannen zich bij elke stap aan. Ik val op mijn knieën en graai naar het hout met knalrode vingers die ik ook probeer te negeren.

De vloer is net zo koppig als ik en weigert mee te geven. Als het geen stom stuk hout was, had ik bewondering gehad voor zoveel veerkracht.

Hier heb ik geen tijd voor. Ik moet hier weg.

Ik slaak een gefrustreerde kreet, waarna ik verbaasd uitroep: 'Ik wist zeker dat jij het geheime vak was. Jij bent toch de negentiende plank vanaf de deur?'

Ik staar woest naar het hout en begin dan hysterisch te lachen. Hoofdschuddend kijk ik naar het plafond. 'Pest, nu sta ik ook al tegen de vloer te praten', mompel ik, het zoveelste bewijs van mijn waanzin.

Niet dat er een mens in de buurt is tegen wie ik kan praten.

Er zijn al vier dagen verstreken sinds ik terug naar mijn ouderlijk huis ben gestrompeld, op de vlucht en zo goed als dood. En mijn lichaam en geest zijn verre van hersteld.

De koning heeft me niet vermoord met zijn zwaard, maar er is die dag na de laatste Proef alsnog een stukje van me gestorven. Zijn woorden waren pijnlijker dan zijn wapen, en sneden als flarden van waarheid door me heen terwijl hij me tartte, me kwelde en me grijnzend vertelde over de dood van mijn vader.

'Wil je niet weten wie je vader heeft vermoord, Paedyn?'

Er loopt een rilling over mijn rug als de kille stem van de koning in mijn hoofd klinkt.

'Laten we zeggen dat het niet de eerste keer was dat je een prins zag toen je Kai in die steeg hebt gered.'

Als verraad een wapen was, heeft hij er me die dag mee verwond, alsof hij mijn gebroken hart nogmaals brak met een botte dolk. Ik slaak een beverige zucht en probeer niet te denken aan de jongen met de grijze ogen en de blik die net zo dodelijk is als het zwaard waarmee hij jaren geleden voor mijn ogen mijn vader neerstak.

Moeizaam kom ik overeind en ik loop langzaam over de omliggende planken, terwijl ik aandachtig luister of ik iets hoor kraken en intussen verstrooid aan de zilveren ring om mijn duim draai. Mijn hele lijf doet zeer, elk bot voelt veel te breekbaar. De verwondingen die ik tijdens de laatste Proef en mijn gevecht met de koning opliep, heb ik haastig verzorgd, met trillende vingers en ingehouden tranen, waardoor mijn

zicht wazig werd en mijn hechtingen slordig waren.

Hinkend was ik van de arena naar de Vangstlaan gevlucht en het witte hutje binnengevallen dat voor mij een thuis was en voor het Verzet het hoofdkwartier. Maar ik botste op een grote leegte. In de geheime kelder werd ik niet begroet door bekende gezichten, en ik bleef alleen achter met mijn pijn en verwarring.

Ik moest in mijn eentje – móét in mijn eentje – de brokstukken lijmen van mijn lichaam en hart.

Het hout onder mijn voeten kreunt. Ik grijns.

Ik val weer op mijn knieën en wrik een plank omhoog waaronder zich een donker vak bevindt. Hoofdschuddend mompel ik tegen mezelf: ‘Het is de negentiende plank vanaf het ráám, niet vanaf de deur, Pae...’

Ik tast in het duister totdat mijn vingers zich om het gevest van een dolk sluiten. De steek in mijn hart is pijnlijker dan al mijn verwondingen, en ik wou dat ik de krullen op het stalen gevest van mijn vaders wapen voelde.

Maar ik verkoos bloedvergieten boven sentimentaliteit en wierp mijn geliefde dolk naar de keel van de koning. Ik heb alleen spijt van het feit dat uitgerekend hij dat ontdekte, met de belofte dat ik de dolk weer terug zou krijgen als hij die in mijn rug stak.

Lege blauwe ogen kijken me aan in de weerspiegeling van het glanzende wapen als ik het in het licht houd, en ik schrik zo hevig dat mijn wraakgedachten verstommen. Mijn huid is een schilderij van snijwonden en schrammen. Ik moet slikken als ik de fikse snee aan de zijkant van mijn hals zie en strijk over de gehavende huid. Daarna schud ik mijn hoofd en stop de dolk weg in mijn laars, samen met mijn verbijsterde spiegelbeeld.

Mijn oog valt op een boog en een pijlenkoker met scherpe pijlen onder de vloer. Ik moet bijna glimlachen bij de herinnering aan mijn vader die me leert schieten, de boom achter ons huis als enige doelwit.

Ik zwaai de boog en pijlenkoker over mijn rug en zoek verder tussen de wapens onder de planken. Nadat ik een paar scherpe werpmessen in mijn tas heb gegooid, bij mijn proviand, deken, veldflessen en het verfrommelde shirt dat ik er haastig heb ingestopt, krabbel ik moeizaam overeind.

Ik heb me nog nooit zo fragiel gevoeld, zo beschadigd. Woedend word ik ervan, waardoor ik een mes van mijn middel grijp dat ik in de verweerde houten muur voor me wil gooien. Er schiet een brandende pijn door mijn opgeheven arm als het litteken boven mijn hart strak wordt getrokken.

Een geheugensteuntje. Een weergave van wat ik ben. Of liever, van wat ik niet ben.

Een 0 voor een Nul.

Met opeengeklemd kaken gooi ik het mes in het hout. Het litteken prikt, alsof het zich verkneukelt dat het voor eeuwig op mijn lichaam staat.

‘... Ik zal mijn merk achterlaten op je hart, zodat je niet vergeet wie het heeft gebroken.’

Met grote passen loop ik naar het mes, klaar om het uit de muur te halen, als de krakende vloer onder mijn voeten mijn aandacht trekt. Krakkemikkige vloeren zijn niet ongevoel in sloppenwijkhuizen, maar toch is mijn nieuwsgierigheid gewekt en ik buig me voorover.

Als elke krakende plank een geheim vak verborg, zou de vloer ermee bezaaid zijn...

Het hout komt omhoog, net als mijn wenkbrauwen die verbaasd naar mijn voorhoofd schieten. Ik stoot een wrang lachje uit als ik mijn hand in het donkere vak stop waarvan ik niet wist dat het bestond.

Wat stom van me om te denken dat mijn vader alleen het Verzet voor me verzwegen.

Mijn vingers voelen beduimd leer en ik haal een groot boek tevoorschijn, vol papieren die er dreigen uit te dwarren. Ik blader erdoorheen, en herken het slordige handschrift van een arts.

Het logboek van mijn vader.

Ik prop het in mijn tas, omdat ik weet dat ik zijn werk nu niet rustig kan bestuderen. Ik ben hier al te lang, ik zit hier al te veel dagen gewond en verzwakt te vrezen dat iemand me vindt.

De Dwarskijker die heeft gezien dat ik de koning vermoordde, heeft dat beeld vermoedelijk over het hele koninkrijk verspreid. Ik moet weg uit Ilya, want de voorsprong die hij me zo genadig heeft verleend, heb ik al verspild.

Ik loop naar de deur, klaar om de straat op te glippen, waar ik kan verdwijnen in de chaos van de Vangstlaan. Vervolgens zal ik proberen de Schroeivelden over te steken naar Dor, waar er geen Elites zijn, alleen doodgewone Nullen.

Ik steek mijn hand uit naar de deur en de stille straat erachter...

Maar dan blijf ik met gestrekte arm staan.

Een stille straat.

Het is bijna middag, wat betekent dat het in de Vangstlaan en de omliggende straten zou moeten krioelen van vloekende verkopers en gillende kinderen, in de sloppenwijken die altijd bruisen van kleur en commotie.

Er klopt iets niet...

De deur trilt, iets – iemand – ramt er langs buiten tegenaan. Ik deins achteruit en mijn ogen schieten door de ruimte. Ik overweeg om de geheime trap af te rennen naar de kelder-ruimte waar het Verzet samenkwam, maar ik word misselijk bij de gedachte daar opgesloten te zitten. Dan gaat mijn blik naar de haard en ondanks mijn penibele situatie slaak ik een geërgerde zucht.

Waarom eindig ik toch altijd in een schoorsteen?

De deur vliegt met een dreun open als ik nauwelijks halverwege de smerige muur ben gekropen met mijn voeten aan weerszijden en bakstenen prikkend in mijn rug.

Spierbundel.

Alleen een extreem sterke Elite zou de vergrendelde deur

en de barricade die ik heb gemaakt zo snel kunnen verbreken. Het geluid van zware laarzen doet me vermoeden dat er net vijf Imperialen mijn huis zijn binnengekomen.

‘Blijf daar niet staan lummelen. Doorzoek het huis en bewijs dat jullie nuttig zijn.’

Er loopt een rilling langs mijn rug als ik die beheerste stem hoor, die ik begerig en bevelend heb horen klinken. Ik verstijf en glij een stukje langs de roetzwarte muur omlaag.

Hij is hier.

Er volgt een knarsende stem, een Imperiaal. ‘Jullie hebben gehoord wat de Handhaver zei. Opschieten.’

De Handhaver.

Ik bijt op mijn tanden, ik weet niet goed of ik een vreugdeloze lach of een schreeuw inslik. Mijn bloed kookt als ik de titel hoor, want die herinnert me weer aan alles wat hij heeft gedaan, elke misdaad die hij heeft begaan in de schaduw van de koning. Eerst in opdracht van zijn vader en nu van zijn broer – en ik heb ervoor gezorgd dat hij die eerste kwijt is.

Maar een bedankje krijg ik niet. Nee, hij komt me vermoorden.

‘Als ik je uit de weg ruim, vind ik misschien wel mijn moed. Dus ik geef je een voorsprong.’

Die voorsprong heb ik door mijn vingers laten glijpen.

Ik kan het risico niet lopen dat ze me in de schoorsteen horen klimmen, dus wacht ik af en luister naar de zware voetstappen die door het huis stampen, op zoek naar mij. Mijn benen beginnen te trillen, mijn gespannen spieren begeven het bijna, en elke verwonding doet gruwelijk veel pijn.

‘Doorzoek de boekenkast in de studeerkamer. Daar zit een geheime doorgang achter’, beveelt de Handhaver onbewogen, hij klinkt bijna verveeld.

Opnieuw verstijf ik. Dat geheim moet een van de verzetsleden hebben bekend na hun martelingen. Mijn hart begint sneller te kloppen als ik denk aan het gevecht na de laatste Proef in de arena, waar Nullen, Fatalen en Imperialen elkaar

te lijf gingen in een bloederige strijd.

Ik weet nog steeds niet hoe die bloederige strijd is afgelopen.

De voetstappen van de Imperialen sterven weg en het geluid van hun zoektocht klinkt gedempt als ze de trap afdalen naar de kelder.

Stilte.

En toch weet ik dat hij nog steeds in deze ruimte is. We zijn slechts enkele meters van elkaar verwijderd. Ik kan zijn aanwezigheid haast voelen, net zoals ik de warmte van zijn lichaam tegen het mijne heb gevoeld, de warme gloed als zijn grijze ogen over me heen gingen.

Er kraakt een vloerplank. Hij is vlakbij. Ik tril van woede, de wraakgevoelens gonzen in mijn bloed, zo graag wil ik zijn bloed laten vloeien. Het is maar goed dat ik zijn gezicht niet zie, want als ik op dit moment een van zijn pestkuiltjes zou zien, zou ik ze uit zijn gezicht willen krabben.

In plaats daarvan breng ik mijn ademhaling onder controle, in de wetenschap dat als ik hem nu aanval, mijn woede alleen niet genoeg is om het van hem te winnen. En ik ben van plan om te winnen als ik het eindelijk tegen de Handhaver opneem.

‘Ik durf te wedden dat je mijn gezicht voor je zag toen je dat mes gooide.’ Hij zegt het zacht en bedachtzaam, opeens klinkt hij bijna als de jongen die ik heb gekend. De herinneringen aan hem komen terug, waardoor mijn hart onwillekeurig een sprongetje maakt. ‘Toch, Paedyn?’ Het moment is voorbij. De stem van de Handhaver heeft weer een scherp randje en Kai wordt uitgewist en maakt plaats voor een bevelhebber.

Mijn hart bonkt tegen mijn ribben.

Hij weet niet dat ik hier ben. Hoe kan dat ook?

Uit het geluid van versplinterd hout leid ik af dat hij mijn mes uit de muur heeft getrokken. Ik hoor een zovend geluid dat me bekend in de oren klinkt en zie bijna voor me hoe hij het wapen gedachteloos in zijn hand ronddraait.

‘Denk je vaak aan mij, schat?’ Hij mompelt het, alsof zijn lippen tegen mijn oor zijn gedrukt. Ik ril, want ik weet precies hoe dat voelt.

Als hij weet dat ik hier ben, waarom heeft hij dan nog niet...?

‘Droom je over mij en denk je voortdurend aan mij, zoals ik aan jou?’

Mijn adem stukt.

Dus hij weet toch niet dat ik hier ben, niet zeker.

Dat weet ik door die bekentenis.

Mijn vader heeft me geleerd hoe ik mensen kan lezen, hoe ik in een paar seconden informatie kan verzamelen en dingen kan observeren, zodat ik me als Helderziende kon voordoen en verbergen dat ik een Nul ben.

En ik heb veel meer tijd gehad dan een paar seconden om Kai Azer te observeren.

Ik heb zijn vele façades doorprikt en een glimp opgevangen van de jongen erachter, om wie ik steeds meer gaf naarmate ik hem beter leerde kennen. En nu we elkaar verraden hebben, weet ik dat hij nooit zou verkondigen dat hij over me droomt als hij wist dat ik aandachtig stond te luisteren.

Ik hoor het plezier in zijn stem als hij zucht. ‘Waar ben je toch, waarzegertje?’

Het is een belachelijke bijnaam, aangezien hij en de rest van het koninkrijk inmiddels wel weten dat ik allesbehalve paranormaal begaafd ben. Allesbehalve Elite.

Een doodgewone Nul.

Roet prikt in mijn neus en ik moet mijn hand ertegen slaan om te voorkomen dat ik begin te niezen, wat me doet denken aan de nachten dat ik ging stelen in de winkeltjes in de Vangstlaan en via de nauwe schoorstenen probeerde te ontsnappen.

Benauwd. Opgesloten. Verstikkend.

Mijn ogen schieten over de bakstenen om me heen in het donker. De ruimte is zo klein, zo bedompt, waardoor ik makkelijk in paniek raak.

Rustig maar.

Claustrofobie kiest altijd de slechtst mogelijke momenten om boven te drijven en me te herinneren aan het feit dat ik hulpeloos ben.

Adem in.

Dat doe ik. Heel diep. De hand die nog steeds over mijn neus zit, ruikt vaag naar ijzer – scherp en doordringend en het prikt in mijn neus.

Bloed.

Ik haal de trillende hand van mijn gezicht. Hoewel ik de rode vlekken op mijn vingers niet kan zien, voel ik ze haast kleven. Er zit nog steeds aangekoekt bloed onder mijn gebroken nagels en ik weet niet of het van mij is, van de koning of van...

Ik adem snel in en probeer mezelf te vermannen. De Handhaver is veel te dicht bij me, ijsbeert over de vloer, het hout kreunt onder elke stap die hij zet.

Betrapt worden omdat ik begin te huilen zou al net zo gênant zijn als betrapt worden door een niesbui.

En ik weiger een van beide te doen.

Op een gegeven moment komen de Imperialen de kamer onder mij weer in gebeend. ‘Geen spoor van haar, hoogheid.’

Het blijft een hele tijd stil en dan slaakt zijne hoogheid een zucht. ‘Net wat ik dacht. Jullie zijn allemaal nutteloos.’ Zijn volgende woorden klinken scherper dan het mes dat hij zo achteloos ronddraait in zijn hand. ‘Eruit.’

De Imperialen rennen zonder aarzelen naar de deur, bij hem vandaan. Begrijpelijk.

Maar hij is nog steeds hier, samen met de stilte tussen ons. Ik heb weer een hand voor mijn neus geslagen en mijn hoofd tolt van de geur van bloed in combinatie met de krappe schoorsteen.

Ik zie het weer voor mij: mijn lichaam onder het bloed, mijn gekrijs terwijl ik het probeer weg te schrobben, maar mijn huid wordt alleen maar misselijkmakend rood. Ik word

misselijk van de aanblik en geur van zoveel bloed, het doet me denken aan mijn vader die doodbloedde in mijn armen, aan Adena die hetzelfde overkwam.

Adena.

De tranen prikken weer in mijn ogen. Ik moet het beeld van haar levenloze lichaam in de zandkuil wegknippen.

De ijzerachtige stank van bloed vult mijn neusgaten, en ik kan er niet tegen, de geur, de aanblik, het gevoel...

Adem in.

Een diepe zucht doorbreekt mijn gedachten. Hij klinkt net zo vermoeid als ik me voel. 'Het is maar goed dat je niet hier bent', zegt hij zacht, een toon waarvan ik nooit had gedacht dat ik die bij hem zou horen. 'Want ik heb de moed nog steeds niet gevonden.'

En dan gaat mijn huis in vlammen op.

HOOFDSTUK 2

Kai

Vlammen likken aan mijn hielen terwijl ik langzaam naar de deur loop.

Ik voel de hitte in mijn rug; de rook dringt in mijn kleren. Ik loop de grijze middag in, die door de opstijgende rook nog donkerder wordt.

Mijn mondhoek trilt als ik de verbijstering op het gezicht van mijn Imperialen zie, hun openhangende kaken die ze proberen dicht te klemmen als de vlammen het huis achter me verteren. Hun blik gaat langzaam naar mij, maar verder dan mijn kraag komen ze niet voordat ze weer ongemakkelijk naar hun eigen voeten staren.

Ze verstijven als ik ontspannen naar hen toe been.

Ze denken dat ik gek ben geworden.

Achter me barst een raam en scherpe scherven vallen rinkelend op straat. De Imperialen duiken in elkaar met hun handen voor hun gezicht. Daar moet ik om glimlachen.

Misschien hebben ze wel gelijk. Misschien ben ik inderdaad gek geworden.

Gek van bezorgdheid, van woede, van verraad.

De spanning die continu door mijn lichaam raast, lijkt de enige constante te zijn in mijn leven, met verstijfde schouders en een verkrampte kaak als gevolg.

Mijn vingers trommelen tegen de dolk aan mijn zij en

verleiden me om mijn frustratie op een van de vele nutteloze Imperialen uit te werken.

Ik ga over het krullerige patroon op het gevest dat vertrouwd voelt onder mijn vingertoppen. Hoe zou ik de dolk kunnen vergeten die al zo vaak tegen mijn keel is gedrukt?

Hoe zou ik de dolk kunnen vergeten die ik uit mijn vaders hals heb getrokken?

Vijf dagen geleden zag ik het handvat van dit wapen uit de keel van de koning steken. Vijf dagen om te rouwen, en toch heb ik nog geen traan gelaten. Vijf dagen om voorbereidingen te treffen, maar geen enkel plan kan me echt van haar bevrijden. Vijf dagen om gewoon Kitt en Kai te zijn – broers voordat we koning en Handhaver werden.

En nu is haar voorsprong voorbij.

Al lijkt het erop dat ze er goed gebruik van heeft gemaakt. Ze heeft misbruik gemaakt van mijn zwakke plek, mijn lafheid, mijn gevoelens voor haar... en is op de vlucht geslagen. Ik draai me om naar de vlammen en kijk naar de kleurrijke chaos terwijl haar huis opgaat in rood, oranje, dikke zwarte rook en...

Zilver.

Ik knipper verbaasd met mijn ogen, knijp ze samen tegen de verstikkende rook van het instortende dak. Maar er is niets meer te zien, geen glimp van de schittering die ik daarnet nog zag. Ik haal een hand door mijn haar en druk de muis van mijn handen vervolgens tegen mijn vermoeide ogen.

Ja, ik ben echt gek geworden.

‘Hoogheid!’

Ik laat mijn handen zakken en kijk langzaam naar de Imperial die het lef had om tegen me te schreeuwen. Hij schraapt zijn keel, hij heeft waarschijnlijk al spijt van zijn beslissing. ‘Ik, eh, ik geloof dat ik iets zag, hoogheid.’

Hij wijst naar het brandende dak, waar de rook beweegt als een gedaante door de vlammen tevoorschijn komt. Een gedaante met zilvergrijs haar.

Dus ze was wel hier.

Ik kan maar niet beslissen of ik opgelucht ben of niet.

‘Ga haar halen.’

Mijn bevel weergalmt door de straat en de Imperialen reageren terstond. En zij blijkbaar ook. Voordat ik een glimp van haar kan opvangen, springt ze van de rand van het instortende dak op het dak ernaast, haar benen buigen zodra ze haar evenwicht heeft gevonden.

Imperialen rennen de straat af, Spierbundels en Schermers blijken compleet nutteloos terwijl ze van het ene dak naar het volgende springt. Ik zucht, hun incompetentie verbaast me niet.

Ik draai het mes dat ik uit de muur heb getrokken rond in mijn hand en ren de straat uit, waar ik mijn Imperialen al snel inhaal. Ik voel hun krachten onder mijn huid zoemen, ze smeken me om gebruikt te worden. Maar ik heb helemaal niets aan al die gaven als ze op het dak blijft, en meteen heb ik spijt dat ik geen Telekineet heb meegenomen die haar met één gedachte voor me op de straat zou kunnen zetten.

Ze kan alleen op de daken blijven rennen zolang ze van het ene naar het andere kan springen. En daarom gooi ik met een soepele polsbeweging het mes haar kant op.

Ik zie dat het zijn doel bereikt en net wanneer ze springt haar dijbeen raakt. Haar kreet van pijn doet me ineenkrimpen, wat ik frustrerend vind omdat ik zoiets zelden heb meegemaakt.

Ze ploft met een dreun op het platte dak en probeert haar val enigszins te breken door verder te rollen. Als ze overeind krabbelt, zie ik dat het bloed langs haar been sijpelt. Haar gezicht is wazig vanaf hier, ik kan bijna doen alsof ze alleen een onbeduidende gedaante is die naar de rand van het dak hinkt.

Ze is niet dom. Ze weet dat ze die sprong nooit haalt.

Mijn ogen schieten weer naar de Imperialen die naar haar staan te staren. ‘Moet ik dan alles zelf doen?’ Mijn stem is kil. ‘Ga haar halen.’

Maar dan gaat mijn blik weer naar het dak. Leeg.

Dwaas van mij om te denken dat ze het me zo makkelijk zou maken.

‘Zoek haar’, blaf ik en ik strijk weer door mijn haar. De Imperialen verspreiden zich en rennen in tegengestelde richtingen door de straten die ik speciaal om deze reden heb laten afzetten. Een dief kan verontrustend goed opgaan in de massa, waardoor hij opgeslokt wordt door de chaos en in het niets verdwijnt. En dat is precies wat ze zou doen als ik de Vangstlaan niet had laten ontruimen.

Ik loop met grote passen door de straat en kijk in elke steeg die ik tegenkom. Er klinkt gedempt geschreeuw, dat tussen de vervallen huizen en winkels weerkaatst. Ik zet mijn zoektocht in stilte voort, mijn voeten vertragen zodra ik een ineengedoken gedaante zie aan het eind van een donker straatje.

Ik kniel neer naast de Imperiaal. Mijn ogen gaan over zijn ooit witte uniform dat nu onder het bloed zit. Er sijpelt bloed van een mes dat diep in zijn borst begraven zit, het druppelt over de vouwen van zijn uniform.

Gemeen ding is ze.

Ik druk mijn vingers tegen zijn hals, op zoek naar een hartslag, al weet ik al dat ik die niet zal vinden. Met een zucht laat ik mijn hoofd in mijn handen zakken. Mijn hele lichaam voelt zwaar van vermoeidheid, gebukt onder mijn zorgen.

Ooit heb ik iemand begraven die haar probeerde te vermoorden.

Alleen omdat ik wist dat ze dat belangrijk vond. Ik heb Sadies levenloze lichaam door het donkere Fluisterwoud gedragen tijdens die eerste Proef omdat ik wist dat Paedyn op instorten stond toen ik haar achterliet terwijl ze aan die ring om haar duim zat te draaien. Als het aan mij had gelegen, zou ik het lichaam van iemand die haar had proberen te doden nooit hebben begraven. Maar ik deed het niet voor mezelf.

Voor mij is de dood iets vertrouwds, vriend en vijand

tegelijk, ik ben er al te vaak mee geconfronteerd in mijn leven. Maar voor haar is de dood iets verschrikkelijks, wie het slachtoffer ook is.

Ik stel me voor dat ze op dit eigenste moment aan de ring om haar duim zit te draaien en op de binnenkant van haar wang bijt terwijl ze zichzelf dwingt om weg te rennen van de man die ze net heeft vermoord, in plaats van een graf voor hem te graven, wat ze zou willen doen.

‘Ze zou je hebben begraven als ze niet zo druk was met vluchten’, mompel ik tegen het lijk naast me, en dat bevestigt dat ik inderdaad knetter ben geworden. Ik schuif het witte masker van het gezicht van de Imperiaal, zodat ik zijn glazige bruine ogen beter kan zien voordat ik zijn oogleden dichtdoe. ‘Dus het minste wat ik kan doen, is je in haar naam begraven.’

Ik had nooit eerder stilgestaan bij wat er met het lichaam van mijn soldaten gebeurde. En toch til ik nu een man over mijn schouder dankzij een meisje dat een hekel heeft aan anderen doden. Ik kreun onder het gewicht van de Imperiaal, en vraag me af waarom ik in vredesnaam de moeite neem.

Wat heeft ze met me gedaan?

Zijn slappe lichaam zwaait bij elke stap over mijn schouder.

Zal ik binnenkort ook haar graf graven?

HOOFDSTUK 3

Paedyn

Ik ben verbluft dat hij mijn bonkende hart niet kan horen en mijn brandende blik niet voelt die ik over hem heen laat glijden.

Ik verschuif en mijn buik schuurt over het ruwe dak als ik over de rand gluur. Er schiet een pijnscheut door mijn been, die mijn aandacht vestigt op de haastig ingezwachtelde schram op mijn dijbeen. Ik slik een gil in, samen met een hevige scheldtirade. De afgescheurde zoom van mijn reserveshirt is al weerzinwekkend rood gekleurd, ik kan het niet aanzien en word gedwongen om mijn aandacht op de gedaante onder mij te richten.

Maar hem kan ik ook niet aanzien.

Ik weet al hoe hij zou reageren als ik dat in zijn grijnzende gezicht zou zeggen: *'Je kunt vreselijk slecht liegen, Gray.'*

Ik rol met mijn ogen bij die gedachte en laat ze vervolgens weer over hem heen gaan. Ik neem zijn warrige zwarte krullen in me op die lukraak over zijn voorhoofd vallen. Hij zit grimmig naast de Imperiaal geknield die ik heb beloofd met een mes in zijn borst. Dan laat hij zijn hoofd in zijn handen vallen, tegelijk geërgerd en doodmoe.

Ik word woedend als ik naar de Handhaver kijk, maar ik dwing mezelf om me op hem te concentreren en niet op het bloed dat door het witte uniform van de Imperiaal dringt.

Opeens voel ik me misselijk. De tranen prikten in mijn ogen toen ik dat mes naar de borst van de man wierp, mijn zicht was wazig toen hij in elkaar zakte op de grond.

Het spijt me. Het spijt me echt verschrikkelijk.

Ik weet niet of hij mijn smekende verontschuldiging heeft gehoord, of hij de spijt in mijn blik heeft gezien, voordat ik mezelf op het dak van een winkel hees toen er opeens voetstappen weerklonken.

Ik verdring de herinnering en de tranen, en kies ervoor om alleen naar de Handhaver te kijken die een paar meter bij me vandaan zit.

Ik zou hem kunnen vermoorden. Hier en nu.

Onwillekeurig heb ik weer een werpmes tussen mijn bebloede vingers geklemd, in mijn trillende hand.

'Beloof me dat je lang genoeg in leven blijft zodat je mij een mes in de rug kunt steken?'

Zijn woorden na het eerste bal spoken door mijn hoofd.

Ik zou die belofte waar kunnen maken.

Hij zit met zijn rug naar me toe, ik zou dit mes erin kunnen gooien. Mijn hand met de dolk begint te zweten, maar ik klem het gevest beter vast.

Doe het.

Opeens zit er een brok in mijn keel die ik verwoed probeer weg te slikken. De jongen onder mij heeft mijn vader vermoord, heeft tientallen Nullen vermoord in opdracht van de koning. En ik ben zijn volgende doelwit.

Ik vind het verschrikkelijk dat ik aarzel.

Doe het nu.

Ik hef mijn arm. De beweging zorgt ervoor dat mijn merkteken brandt, mijn huid wordt strak getrokken waardoor ik me weer herinner waar het voor staat.

Een 0 voor een Nul.

Opeens beweegt hij, hij schuift het masker van de soldaat weg en sluit zijn oogleden met een tederheid die niet bij een Handhaver hoort – een tederheid die ik liever niet had gezien.

‘Ze zou je hebben begraven als ze niet zo druk was met vluchten.’

Mijn adem hapert, mijn hart hamert.

Hij heeft gelijk. Ik zou deze man naar het dichtstbijzijnde grasveld hebben gesleurd om hem te begraven als ik de kans had gehad. Alsof dat mijn misstap zou rechtzetten. Alsof dat zou compenseren dat ik mijn beste vriendin en mijn vader nooit heb begraven.

Het was walgelijk hoe gelijkaardig hun dood was – allebei zijn ze doodgebloed in mijn armen voordat ik de benen nam.

‘Dus het minste wat ik kan doen, is je in haar naam begraven.’

Die ene gefluisterde zin snijdt als een mes door mijn ziel, waardoor ik het mes in mijn hand bijna laat vallen. Ik staar verbijsterd naar beneden, waar hij de man over zijn schouder gooit en overeind krabbelt.

Kai.

Dat is wie ik voor me zie. Niet de Handhaver. Niet een van de vele maskers die hij opzet. Alleen hij.

Ik vind het verschrikkelijk.

Ik vind het verschrikkelijk dat ik opnieuw een glimp heb opgevangen van die jongen. Want het is veel makkelijker om hem te haten als hij niet zichzelf is, maar de Handhaver tot wie hij is gekneed.

Ik kijk hem na terwijl hij de steeg uit loopt met de man die ik heb vermoord over zijn schouder. Kai doet niets zonder reden, waardoor ik verbijsterd achterblijf over deze gunst.

En als hij om de hoek verdwijnt, vraag ik me af waarom ik hém een gunst heb verleend.

De sterren knipogen altijd zo verleidelijk in het donker.

Maar ze zijn uitstekend gezelschap en omringen me met hun ontelbare constellaties. Ik lig al uren op het dak van deze bouwvallige winkel te kijken hoe de dag overging in de schemering tot de schemering in duisternis verdween.

De zon was al ver achter de horizon gezakt toen het echo-ende geroep van de Imperialen eindelijk begon uit te doven. Uiteindelijk stierf het geluid van hun schuifelende laarzen op de hobbelige straten weg terwijl ik naar de hemel lag te staren, in de hoop dat die sneller donker zou worden.

Als de laatste paarse stroken uit het wolkendek zijn verdwenen en er alleen een zwart deken achterblijft dat heel Ilya verstikt, kom ik eindelijk overeind en rek me uit. Ik ben er inmiddels wel aan gewend dat mijn hele lijf pijn doet, maar de nieuwe wond die ik vandaag heb gekregen doet nog het meeste pijn. Door de onverwachte beweging begint het bloed weer langs mijn dijbeen te lopen, waardoor zich een bloedrood pad langs mijn been aftekent. Ik kan niet tegen het plakkerige gevoel, het doet me denken aan het bloed dat ik nooit van mijn handen zal kunnen wassen.

Gênant traag klim ik van het dak, maar zodra mijn voeten de straatstenen raken, glijp ik weg in de schaduw. Ik hink door stille straatjes, waar ik de daklozen probeer te omzeilen die weer in hun vertrouwde hoekjes zitten om de nacht door te brengen.

Het krioelt van de Imperialen. Ze sluipen door de straten, spuren in het donker naar mij. Dat maakt alles tegelijk ingewikkeld en volslagen irritant. Ik ontloop ze in het schaarse licht, en doe mijn best om geen bloed op de keien te laten druppen terwijl ik door de steegjes dool.

Ik sla een donkere straat in.

Een ruwe hand grijpt mijn schouder vast, de greep allesbehalve zachtaardig. Ik buig mijn hoofd en uit mijn ooghoeken zie ik opgeblonken zwarte laarzen op het moment dat de geur van stijf sel me bereikt. Zonder aarzelen haak ik mijn voet achter de enkel van de man en beweeg mijn been met een ruk naar voren, waardoor hij geschrokken op de grond valt.

Een tel later zit ik boven op hem, schuif de dolk uit mijn laars en sla met het gevest tegen zijn slaap, waardoor zijn verstikte schreeuw verstomt.

De magere soldaat is nog een jongen, die nu bewusteloos op de donkere straatstenen ligt. Mijn hart gaat tekeer, waardoor ik even diep moet ademen voordat ik hem met veel moeite verder de steeg in sleur en hem in de duisternis verstop.

Het is een trage en vreselijk frustrerende tocht om de rand van de Schroevelden te bereiken. Ik had nooit gedacht dat ik ooit opgelucht zou zijn om de brede zandvlakte voor me te zien, maar na uren wegduiken in de schaduwen en net niet betrappt te worden, moet ik spontaan glimlachen.

Er staan maar een paar Imperialen aan de rand van de Schroevelden gestationeerd, aangezien de burgers van Dor en Tando liever niet naar Ilya komen, waar ze als Nul worden behandeld. Ilya heeft zich afgesloten van de buitenwereld, zodat de Elitemaatschappij kan floreren en niet bezoodeld wordt door mensen zonder speciale gaven.

Ik word boos van die gedachte. Ik word er misselijk van dat het de waarheid is.

En nu mijn lichaam wordt geleid door woede, begin ik door het zand te stampen. Het schuift onder mijn voeten en sijpelt er uiteindelijk in, waardoor deze tocht zo mogelijk nog onaangener wordt.

De uren kruipen al net zo langzaam vooruit als mijn strompelende voeten. Ik hou mezelf bezig door mijn geheugen af te speuren, op zoek naar de landkaarten die mijn vader voor me uitspreidde toen ik klein was. Ik weet niet hoe groot de woestijn precies is, waardoor ik me ontzettend dom voel dat ik dacht dat ik dit met mijn verwondingen zou kunnen overleven.

Het is niet dat ik een andere keuze had.

Met een zucht leg ik me neer bij het feit dat ik waarschijnlijk recht in de armen van Magere Hein loop. De landkaarten zijn een vage herinnering, maar ik vermoed dat ik, als ik in mijn huidige tempo verder wandel, over ongeveer vijf dagen in Dor zal zijn.

Als ik er tenminste in slaag om zo ongeveer de hele tijd te

blijven wandelen – uiteindelijk zal ik vermoedelijk in elkaar storten, en dan kan Magere Hein me eindelijk komen halen.

Nou, we zullen zien.

De nacht wordt koud, de temperatuur daalt als ik verder de woestijn in loop. Mijn vieze vest met zakken biedt weinig warmte, maar is nuttig bij het stelen – en daar heeft ze het natuurlijk voor ontworpen. Ik ga met mijn duim over de ruwe olijfgroene stof en denk aan de zachte bruine handen die dit hebben genaaid.

‘Beloof me dat je het voor mij zult dragen.’

Het beeld van Adena die ligt te sterven in mijn schoot en haar laatste wens fluistert, schiet door mijn hoofd, waardoor ik spontaan mijn pas versnel. Zelfs als ik er de tijd voor had, weet ik dat ik niet veel zal slapen tijdens deze tocht – of de rest van mijn leven.

Want in de stille momenten voor ik in slaap val, zie ik Adena weer haar laatste adem uitblazen. Alsof ik erom vraag om die nachtmerrie te herbeleven zodra ik mijn ogen dichtdoe. De botte tak door haar borstkas, haar vastgebonden en gebroken vingers, haar hele lichaam onder het bloed...

Mijn eigen bloed begint te koken als ik denk aan Blairs gemene grijns toen ze de tak door Adena’s rug liet gaan met alleen haar geest.

Ik maak haar kapot.

Ik weet nog niet hoe of waar of wanneer, maar Adena was niet de enige die alleen iets beloofde als ze die belofte kon waarmaken.

Ik rommel in mijn tas en haal er het afgedragen jasje uit dat van mijn vader is geweest. Het is veel te groot, maar dat maakt niet uit. Ik stop mijn handen in de zakken en ril een beetje terwijl ik verder door het zand sjok.

De uren kruipen voorbij, de duisternis verdwijnt en aan de hemel verschijnen oranje strepen die een schroeiende zon beloven. Mijn pauzes zijn net lang genoeg om mijn zere benen even rust te gunnen terwijl ik mijn proviand eet en

van mijn warme water drink. Ik controleer regelmatig mijn verwondingen, met extra aandacht voor het nieuwe exemplaar op mijn dijbeen.

Een cadeautje van hém.

Ik weet zeker dat het zijn werk is. Alleen hij zou zo nauwkeurig gooien, en alleen hij zou met het plan komen om me open te snijden om me van het dak te krijgen. Ik zou niets minder verwachten van de geslepen Handhaver die me zo graag in de val wil lokken.

Reden te meer om sneller te gaan lopen.

Ik dwing mijn pijnlijke benen om te versnellen terwijl ik hem uit mijn gedachten probeer te bannen.

Hij is naar me op zoek.

Mijn mondhoeken trillen bij die gedachte, trekken aan het litteken in mijn hals.

En ik zal niet weer aarzelen.

HOOFDSTUK 4

Kai

‘Je ziet er verschrikkelijk uit.’ Kitts ogen gaan over de bloedrode vlekken op mijn overhemd, die ik te danken heb aan de Imperiaal van wie hij niet hoeft te weten dat ik hem heb begraven.

Voor haar.

Op het randje van hoogverraad, in het gunstigste geval.
Zielig in het slechtste geval.

De vorsende blik van de koning ontmoet eindelijk de mijne en we kijken elkaar even lichtjes geamuseerd aan. Door de vertrouwdheid begin ik onwillekeurig te glimlachen, gewoon vanwege onze band als broers. Broers zonder titel voor hun naam. Broers die een gelukkig ogenblik lang hun opgedrongen loyaliteiten aan de kant schuiven.

Dit is de eerste keer sinds lang dat ik hem mag aankijken. Echt mag aankijken.

Hij heeft zijn tranen vervuild voor vermoeidheid, zijn lachende ogen voor een angstige blik, vergezeld van enigszins ingevallen wangen en een stoppelbaard. Mijn blik blijft hangen bij hetzelfde verkreukelde overhemd dat ik de afgelopen drie dagen heb gezien – half losgeknoopt en de mouwen onder de inktvlekken.

‘Ja, nou, jij ziet er niet veel beter uit’, zeg ik, en weer wordt mijn mond verrast door iets wat lijkt op een glimlach.

Snel knipperend met zijn ogen bekijkt Kitt zijn besmeurde handen en de bevlekte papieren die voor hem liggen, alsof hij dit allemaal voor het eerst ziet. Dan slaakt hij een zucht en schikt de papieren waar hij zo in opging langzaam op een slordige stapel. ‘Het gaat wel. Ik ben gewoon een beetje moe.’

‘Je weet toch dat daar een eenvoudige oplossing voor bestaat, hè?’ Ik klink irritant terughoudend terwijl ik in een moeilijke evenwichtsoefening enerzijds de stemming probeer te verlichten en hem anderzijds tot rede probeer te brengen.

Kitt is veranderd. Wij zijn veranderd. Ik weet niet langer waar mijn broer eindigt en mijn koning begint.

Als hij niet reageert, fluister ik bezorgd: ‘Je moet proberen wat te rusten. Probeer even te slapen.’ Ik knik naar de versleten leren leunstoel die hij heeft geërfd. ‘Je zit al dagen in die stoel.’

‘Alleen de doden slapen.’ Het geluid dat Kitt laat volgen op zijn botte uitspraak kan alleen maar beschreven worden als spottend. ‘Sorry.’ Hij lacht bijna en schudt zijn hoofd met iets wat lijkt op vermaak. ‘Ongepast?’

Ik pers er een lachje uit en kijk weer naar de persoon die een volslagen vreemde lijkt. Die woorden zouden in een ander leven ook uit Kitts mond kunnen komen, maar dan zonder de verbitterde ondertoon, zonder die waanzinnige grijns. Verdriet heeft hem veranderd in een man voor wie ik op mijn hoede ben.

‘Je hebt gelijk,’ verzucht ik, ‘alleen de doden slapen. Hoewel jij ook niet echt tot de levenden behoort.’ Ik kijk hem onderzoekend aan, smekend bijna, wat ik nooit met woorden zou doen. ‘Je bent sinds je kroning de studeerkamer niet uit geweest. Je zou een wandeling in de tuinen kunnen maken of op bezoek kunnen gaan bij de koningin.’ Ik slik als ik denk aan hoe zij reageert op haar verdriet. ‘De artsen zeggen dat ze achteruitgaat. Ze is haar bed niet uit geweest, en ze zijn bang... Ze zijn bang dat ze misschien niet lang meer heeft.’

Hij verstijft en zwijgt een lange tijd. Het zou me niet

moeten verbazen dat hij terughoudend is. Kitt heeft geen band met mijn moeder. Want dat is precies wat ze is... mijn moeder. Niet de zijne.

Ik schraap mijn keel en verzin snel een andere afleiding. 'Je zou bij Gail langs kunnen gaan in de keuken. Ze zal naar je blijven vragen tot je een van haar honingbroodjes hebt gegeten...'

'Ik zit hier goed, dank je.'

Ik knipper verbaasd met mijn ogen. Dat was overduidelijk een koninklijke afwijzing.

Langzaam knikkend loop ik achterwaarts in de richting van de deur. 'Nou, als dat alles is...'

Uwe Majesteit.

Ik slik de woorden in, voordat ik ze eruitflap aan het eind van de zin. Mijn hand gaat al naar de deur, klaar om te ontsnappen...

'Is dat haar bloed?'

Ik blijf staan en draai me naar hem om.

Zijn groene ogen zijn gericht op de vlekken op mijn overhemd. Ik verroer me niet en zwijg een hele tijd, zodat hij me kan bestuderen terwijl ik probeer te ontcijferen wat er achter zijn blik schuilgaat.

Als ik uiteindelijk spreek, komt de vraag die ik zelf voortdurend uit de weg ga uit mijn mond. 'Wanneer zou je het meest teleurgesteld zijn, als het haar bloed was of als het dat niet was?'

Hij slikt. Haalt diep adem. Glimlacht zonder een spoor van vreugde. 'Ik weet het niet.' Weer een langgerekte stilte. 'Jij?'

'Ik weet het niet.'

Zielig.

'En is het dat?' Kitt kijkt me niet aan terwijl hij het zegt. 'Haar bloed, bedoel ik.'

Ik zucht, opeens voel ik me doodmoe als ik aan vanochtend denk. 'Nee.'

Ben ik opgelucht? Teleurgesteld? Opeens weet ik niet meer wat het verschil is tussen de twee als ik dat schijnbaar eenvoudige woordje uitspreek.

‘Ah’, mompelt Kitt. ‘Maar ik neem aan dat ze zich daar wel schuilhield?’

‘Inderdaad. Ik heb haar het huis uit gedreven.’ Kitt trekt één wenkbrauw op voordat ik mijn zin afmaak: ‘Ik heb het afgebrand.’

‘Aha.’

We blijven elkaar achterdochtig aanstaren. Ze is een onderwerp dat we beter laten rusten, en toch duikt ze voortdurend in ons hoofd op. Een marteling voor ons allebei.

‘Het bloed?’ Kitt knikt afwachtend naar mij.

‘Is van de Imperiaal die ze heeft doodgestoken. Ze heeft hem vermoord aan de rand van de sloppenwijken.’

Daar is die levenloze lach weer. ‘Mensen neersteken is een nare gewoonte van haar, hè?’

Ik schraap mijn keel, op mijn hoede om de grens niet te overschrijden waarvan ik niet langer weet waar die zich bevindt als het op Kitt aankomt. ‘Ja, nou, van mij ook. Ik heb ervoor gezorgd dat ze er niet ongeschonden uit is gekomen.’

‘Dus’, zegt Kitt op een lijzige toon die me maar al te bekend in de oren klinkt. Ik zie vader in zijn blik weer spiegeld, hoor hem in zijn woorden. ‘Wat bedoel je precies, Handhaver?’

Ik verstijf lichtjes. ‘Volgens mij is ze op weg naar de Schroeivelden en wil ze proberen over te steken naar Dor of Tando. Al betwijfel ik of ze daarin zal slagen. Maar ze heeft natuurlijk ook de nare gewoonte om alles te overleven.’ Ik zeg het onbewogen, ik ben de belichaming van de Handhaver die hij wil dat ik ben. ‘Ik zal een aantal mannen en woestijnpaarden verzamelen om naar de Schroeivelden te gaan. We vertrekken zo snel mogelijk.’ Ik wacht even. ‘Uwe Majesteit.’

Verdomme. Ik kon het weer niet laten, hè?

Kitt bestudeert me en blijft schijnbaar onberoerd als hij de